

ната и ето че току предъ него зашава нѣщо, мѣрна се сѣнката на човѣкъ, доде въ свѣтлината, която излизаше отъ вратата. Тодоръ позна кой бѣше и и отъ страхъ изгуби дума и ума: предъ него стоеше Лянката!

— Добъръ вечеръ, бай Тодоре, — започна Ляката шепнишката. — Какво правишъ, какъ си? Хи, че дъждъ, измокри ме до коститѣ. Я какъвъ огънь! — каза той, като надникна отъ вратата. — Е, бай Тодоре, щешъ не щешъ, ще ти бжда гостенинъ. Да влѣза да се постопля? Какво ще речешъ?

Той влѣзе самъ, безъ да чака да го поканятъ. Тодоръ съобрази, че едничкото сръдство отъ сега нататкъ да се спаси отъ тоя страшенъ човѣкъ, е да бжде любезенъ съ него.

— Влѣзъ, Доде, влѣзъ. Влѣзъ се огрѣй, — заговори той, като тръгна следъ Лянката. — Ти си пжтникъ човѣкъ, седни, огрѣй се. Азъ бѣхъ легналъ, пѣкъ се събудихъ. Чувамъ вѣтъра, чакай, рекохъ, да стана да пообиколя добитъка. Огрѣй се, огрѣй се ти...

Лянката седна въ кжта и прострѣ ржце срещу огъня. Той бѣше дребенъ, сухъ, съ скулесто лице, съ голѣми увиснали мустаци, наполовина черни, наполовина бѣли. Очитѣ му бѣха малки, черни, живи, горната му устна, цепната по сръдата и дръпната нагоре, откриваше преднитѣ му жби, отъ които липсваше единъ и тамъ зѣеше черна дупка. Както гледаше и